

[Ole Espersen]

forhandle, siger han til statsrevisorerne, med arbejdsdirektoratet. Som bekendt havde adskillige folketingsmedlemmer og statsrevisorerne interesseret sig for sagen, specielt efter rigsrevisionens beretning fra 1980.

Efter regeringsskiftet gik der over et år, før en ny ordning blev sat i kraft. Hjemme- len – det er det grundlæggende problem og har været det helt siden 1970 – for disse forskudsudbetalinger er stadig ikke tilvejebragt, ligesom spørgsmålet om statens sikkerhed for midlerne heller ikke er klaret. Jeg tror ikke, at nogen minister bevidst har udbetalt midler uden hjemmel. Det var vist først i oktober 1983, at den nuværende minister blev klar over problemet. Det grundlæggende problem har eksisteret i disse mange år og eksisterer altså stadig væk, og det viser med al ønskelig tydelighed, at det, vi står over for, ikke er en sag, der blot kunne løses ved, at en minister slog i bordet. Så var det sket tidligere, og de mere mistænksomme måtte vel have forventet, at det ville ske efter regeringsskiftet i september 1982. Fremtrædende nuværende regeringsmedlemmer havde jo tidligere været statsrevisorer, og vi må spørge, hvorfor det har været en så vanskelig sag for flere regeringer af flere forskellige politiske farver.

Vi fik de nugældende regler i 1967, i en helt anden situation, hvad arbejdsmarkedet angår, end den situation, der har præget 1970erne og begyndelsen af 1980erne. Fra at udbetale ½ mia kr. om året er man nu oppe på 24–25 mia kr. For at administrere noget relativt enkelt har man gennemløbet en periode med et utal af ændringer i lovgivning, bekendtgørelse og cirkulærer. Problemerne har været overvældende og byrdefulde såvel for A-kasserne som for den centrale administration.

Statsministeren har for nylig karakteriseret det danske dagpengesystem som verdens bedste. Når det er det, skyldes det bl.a. en meget stor indsats fra A-kassernes side og hos de centrale myndigheder for at få systemet til at fungere i praksis. Det må erkendes, at i den lange periode, der er forløbet, og hvor disse store praktiske vanskeligheder har foreligget, har man først og fremmest søgt at koncentrere sig om at løse dem i stedet for at løse de mere langsigtede problemer.

A-kassernes medvirken til løsningen er vel den naturlige forklaring på, at skiftende arbejdsministre og også den seneste arbejdsmi-

nister har lagt vægt på samarbejdet med arbejdsløshedskasserne og tillagt disse kasser indflydelse, når principielle afgørelser skulle træffes. Nærmest uoverskuelige praktiske problemer har kun fundet sporadisk udtryk i landsdommerens redegørelse. Det er forståeligt, for det har ikke været dommerens opgave at beskrive disse, men ingen ansvarlig politiker kan have været uvidende om deres eksistens.

Der er medlemmer af dette ting, der tilsyneladende forlanger flere undersøgelser. Jeg ved ikke, om de er skuffede over den undersøgelse, de allerede har. Det må i så fald være over dens resultat og ikke over dens grundighed. Vi mener i socialdemokratiet, at den foreliggende undersøgelse opfylder de krav, der blev stillet af arbejdsministeren, da hun sammen med justitsministeren og hele regeringen nedsatte den undersøgelseskommission, der nu har afsluttet sit arbejde. Er man skuffet over resultatet, kan man naturligvis blive ved med at forlange undersøgelser. Man kan i partitaktisk øjemed forlange rigset eller flere domstole, flere kommissioner.

Efter vores opfattelse er sagen moden til en endelig parlamentarisk behandling og afgørelse. Det er et parlaments styrke at undersøge og kontrollere, men det er også dets styrke efter undersøgelsen, efter en gennemført kontrol, at kunne træffe de afgørelser, som den viden, man har erhvervet sig, gør det muligt at træffe.

Hagen Hagensen (KF):

Dagpengeundersøgelsen har vist, at der i årene fra 1970 frem til 1983 er begået mange og til dels grove fejl både i arbejdsdirektoratet, i arbejdsministeriet og i rigsrevisionen. Der er både handlet forkert og ikke handlet og i øvrigt handlet for langsomt. Der er spørgsmål om manglende indberetninger, spørgsmål om manglende forelæggelse og om manglende tilsyn og samvirke, udeladelser og fortællelser under sagsforløbet. Der er spørgsmål om forkert eller misforstået kompetencefordeling og om følger af et for udbredt bureaukrati.

Landsdommer Niels Larsen har i sin dygtigt udarbejdede redegørelse redegjort for disse ting, og det er fængslende, men – med et citat fra et af de mange bilag – lidet opbyggelig læsning, der efterlader et ubehage-